VIII. évfolyam, 45. szám *1952. november 6.*

Ludas Matyi

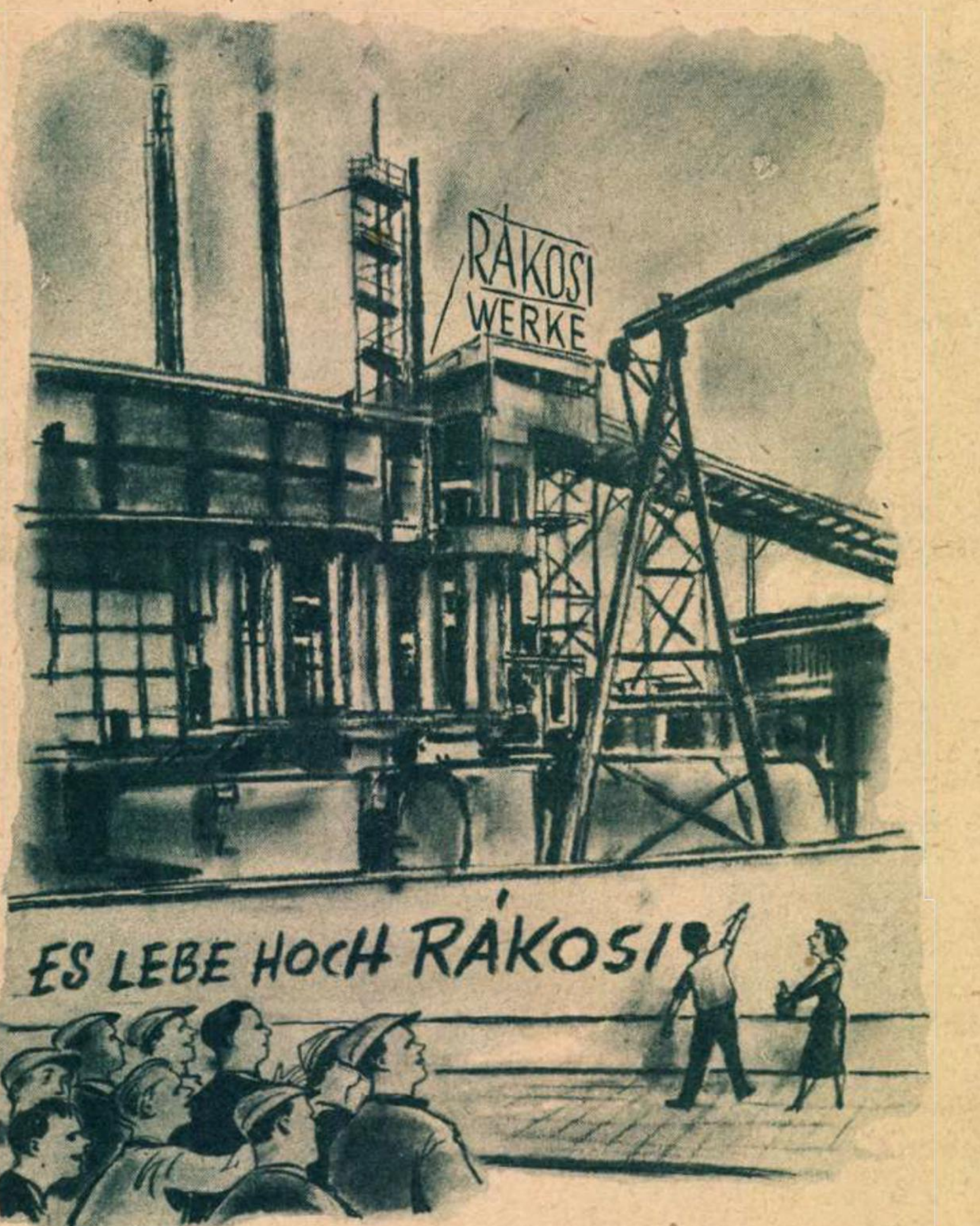
70 fillér

NOVEMBER 7

– Kié ez a szép gyár, édesapám?
– A miénk.
– És hogy lett a miénk?
– Majd elmondom, kisfiam. Úgy kezdődött, hogy ma harmincöt éve az Aurora cirkálón eldördült egy ágyúlövés . . .

KÉT NÉP BÜSZKESÉGE

A magyar kormányküldöttség berlini látogatásakor Rákosi Mátyásról nevezték el a Német Demokratikus Köztársaság Tervének egyik legnagyobb alkotását.

Vendégek a békegyűlésen

A békegyűlésen felszólalt az egyik lakó és többek közt ezt mondotta:

— Örömmel látom, hogy a békegyűlésen a ház minden lakója megjelent. Ha most Truman, vagy valamelyik másik háborús uszító belépne ezen az ajtón, láthatná, hogy ...

És tovább folytatta hozzászólását. Bennem azonban abban a pillanatban felötlött a gondolat: mi lenne, ha csakugyan belépnének? Nem valószínű, dehát mi történne, ha véletlenül csakugyan betoppanna valamelyik ide a Viola-utcába, a békegyűlésre?

És lelki szemeimmel megpillantottam Trumant, ahogy idegesen rángatódzó arccal benyitott az ajtón. Jobbján és balján Eisenhower és Stevenson.

— Egyszerű civilek — lökte oldalba Eisenhower Trumant.

— Engem már nem érdekel semmi — legyintett mérgesen Truman. — Hagyjatok engem békében, én csak udvariasságból jöttem veletek.

De Stevenson, aki mint illinoisi kormányzó megszokta a pontos számolást (mert ott nagyon a körmére néznek az embernek, s így alaposan át kell gondolni a panamákat), szóval Stevenson jegyzőblokkot és ceruzát vett elő.

— Várjatok csak — mondta idegesen. — Itt valami nem tetszik nekem. Ezen a békegyűlésen legalább ötvenen vannak. Na most hány ház lehet a kilencedik kerületben?

— Hagyjál engem békében — legyintett Truman. — Sohse laktam a Ferencvárosban. Különben is ti vagytok az új jelöltek, nektek kell tudni.

— Jó pár ezer lehet — számolta Stevenson. — De a Ferencváros csak egy kerülete Pestnek. Pest pedig csak az egyik fele Budapestnek. És Budapest csak az egyik városa Magyarországnak. Hány ezer ház ez már és hány ezer békegyűlés? És hány van az egész világon?

— Engem hagyjatok békében — morgott Truman. — Én valószínűleg az írógépszakmába megyek.

— Hagyjál számolni! Már a milliomodik házon is túl vagyok! Eddig egy milliárd ember! Köztünk legyen szólva, ha nem fizetnének olyan rendesen a hadianyaggyárosok, én abbahagynám a háborús uszítást! Baj lesz ebből.

...Eddig jutottam el, a Stevenson észretéréséig, de itt abbahagytam a dolgot. A háborús uszítók észretérése olyan esztelen képtelenség, hogy gondolni se lehet rá.

A MEGFELELŐ EMBER — a megfelelő helyen

Eisenhower tábornok korteskörútja során mindig hallgatóinak öltözetében lépett a választók elé, a levélhordóknak például levélhordó egyenruhában szónokolt. A bolondok házában nyilván így korteskedett:

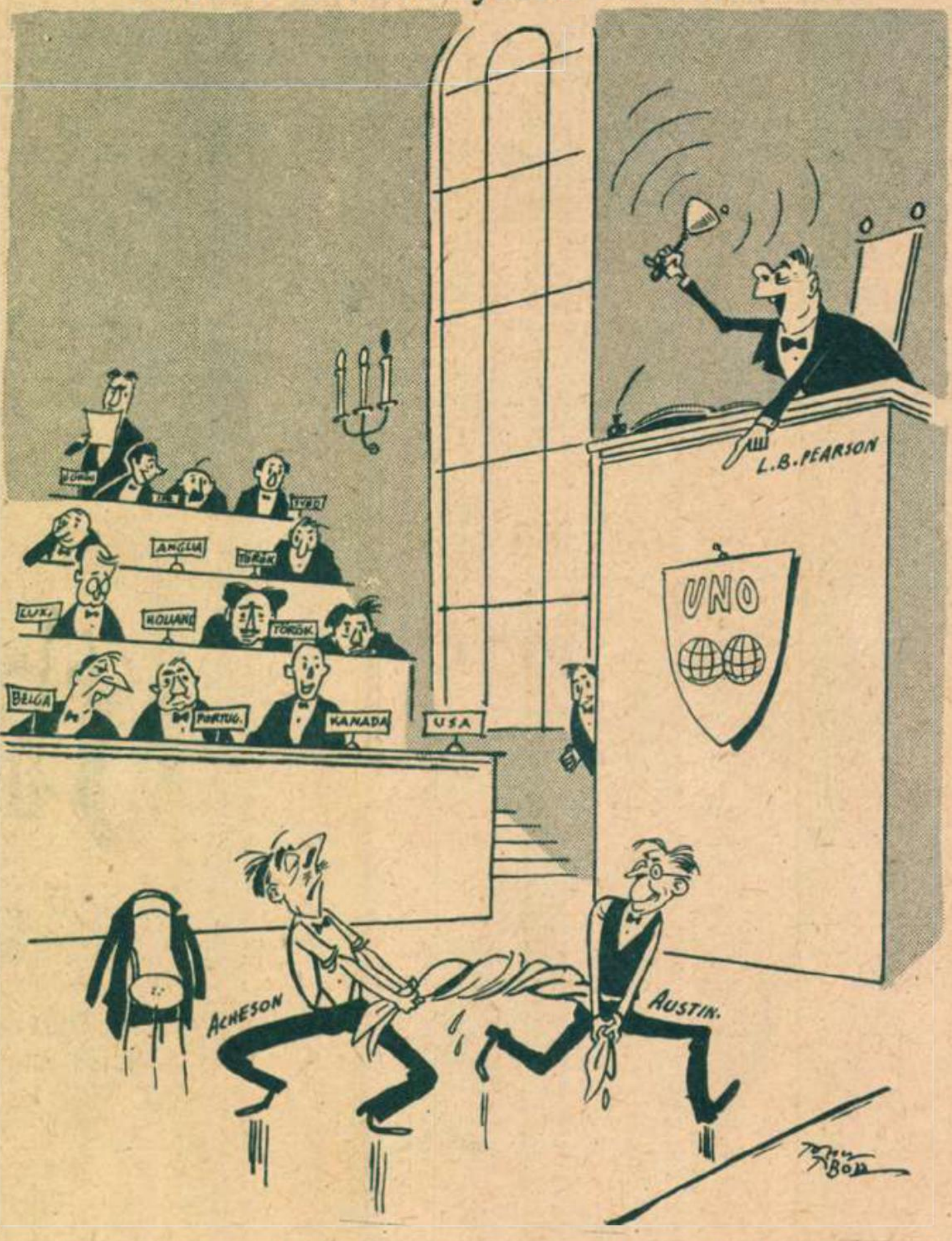

Egy amerikai munkás és egy amerikai tőkés

— Még most is a XIX. Pártkongresszus anyagát olvassa? Mi tetszik annyira benne?
— Mindaz, ami magának nem tetszik.

Cirkuszi mutatványosok az ENSz-ben

Pearson elnök: Figyeljük uraim a mutatványokat! Austin mester bemutatja, hogyan kell csűrni, Acheson meg bemutatja hogyan kell csavarni a koreai fegyverszünet ügyét.

Ez itt Ramcke náci tábornok,

akit az amerikaiak szabadon engedtek s Bonnban ötezer rohamosztagos előtt beszédet mondott. A beszédnek az SS körében olyan sikere volt, hogy az amerikaiak sajnálják: miért nem engedték ki Ramckét már három évvel ezelőtt...

Párizsi beszélgetés az amnesztia-törvényjavaslatról

— Mit jelent ez az amnesztia-törvényjavaslat?
— Azt jelenti, hogy a kollaboránsok, a hazaárulók és a háborús bűnösök kiszabadulnak a börtönből és visszakapják a jogaikat.
— Hogy merészelt Pinay ilyen törvényjavaslatot benyujtani?
— Az igazságérzete késztette erre.
— Az igazságérzete?
— Igen. Igazságtalanságnak tartotta, hogy a kollaboránsok, hazaárulók és háborús bűnösök egy része a börtönben üljön, míg a másik része a kormányban ül.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**

A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 221-285.

Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10.
Felelős v.: Lengyel Lajos igazgató

NAGY ÜGY — KIS ÜGY

Lakásunkban megdagadt egy ajtó,
Szenved tőle az egész lakás.
Kéne hozzá egy jó mesterember,
Egy jó gyalu s egy kis gyalulás.

A konyhánkban csepeg a csap, ettől
Mindenkit a migrén vesz elő;
Kéne hozzá egy kis gumi és egy
Néhány szerszám meg egy szerelő.

Ablakunknak ferde a redőnye,
Fele fenn van, fele leszakadt.
Vaksötétben üldögélünk, mint a
Vakondok a fedele alatt.

A kályhánkat samottozni kéne.
Kis dolog ez, cseppet se vitás.
Kéne hozzá egy szakember és egy
Veder samott. Semmi, semmi más.

A kapunknak laza a kilincse,
Kéne hozzá egy jó lakatos.
De a mester, aki házhoz jönne,
Ritka, mint a lány, ki takaros!

Tatarozó vállalathoz mentünk.
Mondta: — ő csak nagyban tataroz;
Akad elég barkácsoló ember,
Aki rendbe mindent maga hoz!

Férjem pirult, és szivére vette
Ezt az intést, nosza nekilát:
Majd ő mindent házilag megold és
Rendbehozza sorra a hibát.

Egykettőre letépte az ajtót,
Nagy fűrésszel tyhű de nekiment!
Csak öt centit kellett vón levágni,
Levágott ő huszat, annyi szent!

Küszöb felett tenyérnyi a rés most,
Megvesz minket a tél hidege.
A kályhában akár ne is fűtsünk,
Vacoghatunk, mint a cinege!

Különben se lenne jó a kályhánk,
Minden próba csak arra mutat;
Sejtem, hogy a „barkácsoló ember"
Berakta a szelelő lyukat.

A redőnyt is házilag megoldta,
Feltolta és megkötötte ott.
Lepedővel akasztjuk be este
Azóta a fényes ablakot.

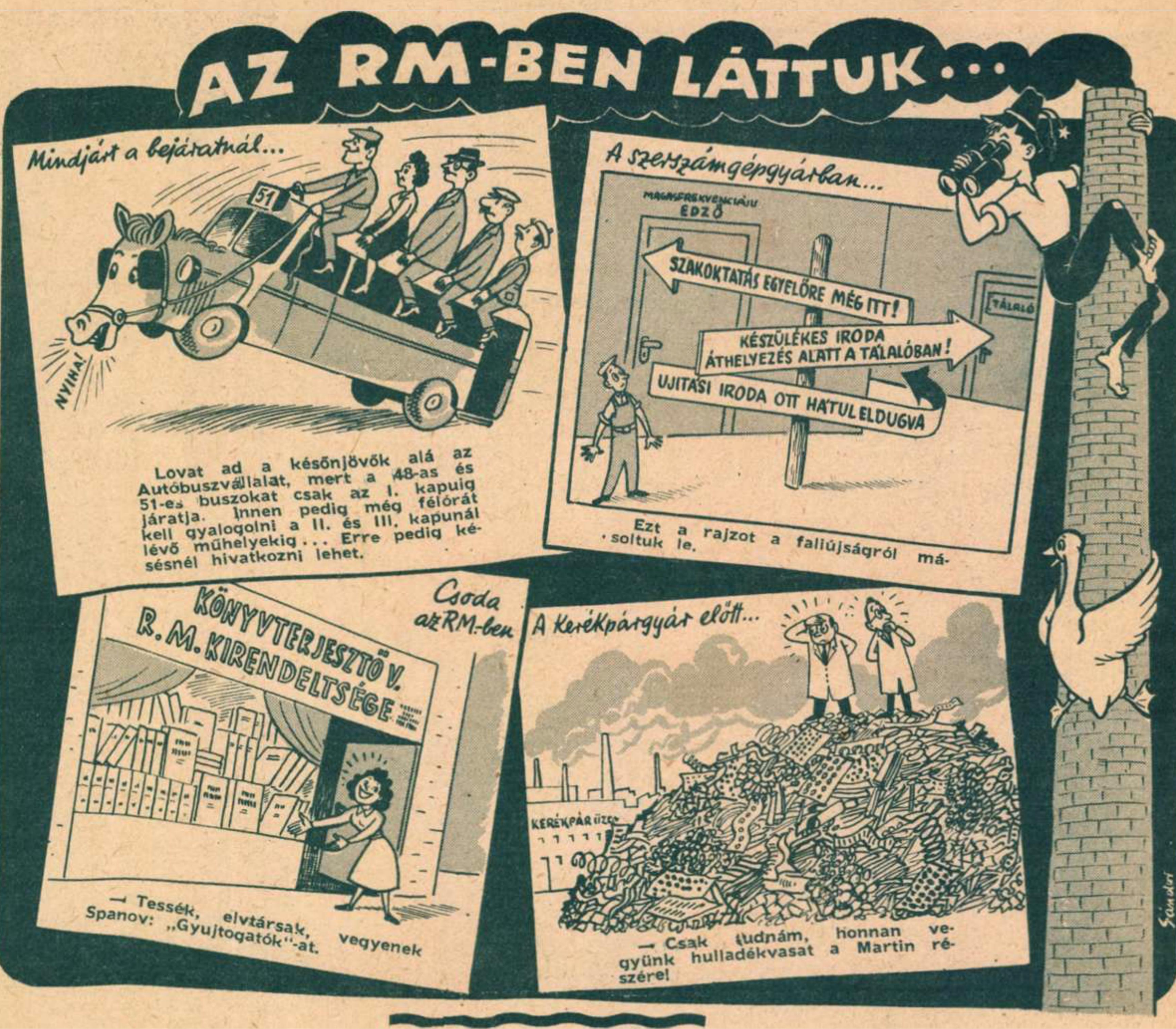
A kilincset rendbehozta szépen,
Belevert egy félrőfnyi szeget.
Ha valaki belekap a szegbe
Egyetmást az biztos emleget!

A vizcsapot ugyan megcsinálta,
Hja az esze éles, mint a kés!
Alul zárta el a vizet — így nincs
Csepegés — de van gutaütés!

Tél küszöbén ez a helyzet nálunk,
S gondolom, még van, aki így áll.
Könyörgünk egy vállalatért, mely csak
Kis dolgokat végez és csinál!

Nagyvállalat könnyen születik meg,
S erről biz én büszkén dalolok.
Kis dolgokra szülessen egy végre,
Ez lesz aztán nemes, nagy dolog!

K. Tóth Lenke.

KIDERÜLT, HOGY BEBORULT

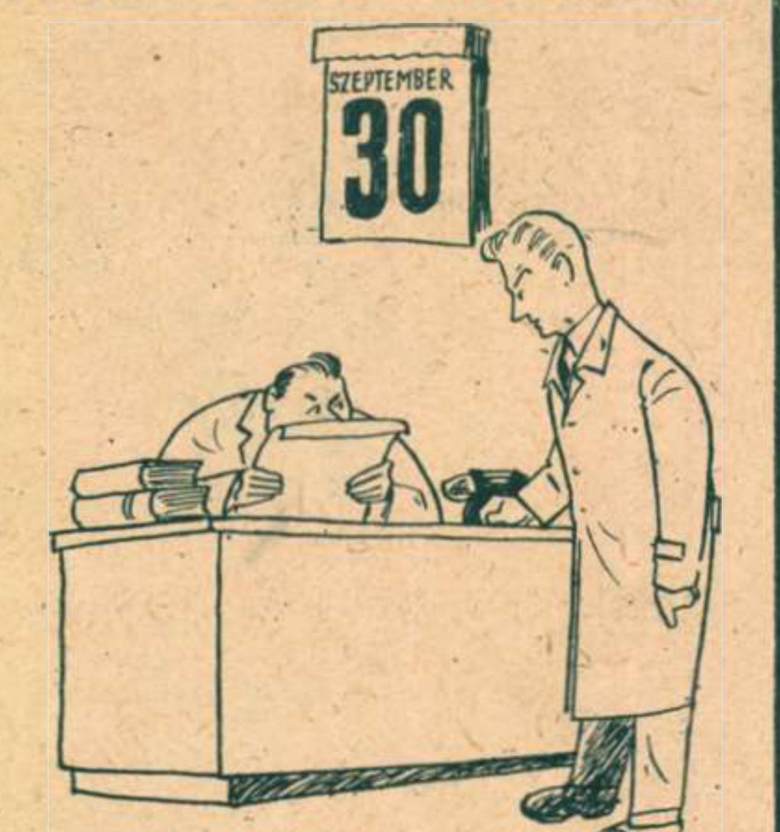

Négyrajzos történet arról, hogyan lett keserű a cukorrépától a Zsiros koma szájaize.

Aminek nem szabadna lennie

— Hogyan sikerültek a felajánlások az üzemben, elvtárs?
— Könnyű kérdés! Mindenki tett felajánlást.

— Hogyan teljesítették a felajánlásokat, elvtárs?
— Azt, látja... nem tudom. Kérdezzen valami könnyebbet.

Nyúlbőrből készítenek bőrdíszműárukat

Retikül-modelltervezetünk.

ESŐ UTÁN KÖPÖNYEG

Gigágá

1.

Batyk község Zala megye zalaszentgróti járásában van. Hozzátartozik Csapó, Hármasimalom, Istvánmajor meg Pinkócimalom. Szép kis falu Batyk, a megyéje Zala megye, amint tudjuk a versenyállásból, igen kiváló megye.

Ennyit a helyszínről.

2.

A batyki kuláknak van egy nagy tudománya. Ügy tud panaszkodni, mint senki más a világon; nála jobban csak a szomszéd falu kulákja tud panaszkodni. Ha megkérdeznék tőle, hogy hány lába van, biztos azt felelné:

— Kettő. Nem telik nekem többre...

3.

De akkor tud csak igazán szépen panaszkodni, ha a begyüjtésről kerül szó. Ügy siránkozik, hogy megrikatná még a követ is, pedig az kőből van.

— Szárnyas? — kesereg. — A nyáron volt az én portámon utóljára szárnyas, az is gólya volt...

4.

Addig-addig kesergett a kulák, hogy ő így meg amúgy nem tud beadni, amíg kijött hozzá a bizottság.

— Hát csakugyan olyan szegénységben leledzik? — kérdezték tőle.

— Még annál is nagyobban — sóhajtott fel a kulák.

— Se szárnyas, se kukorica?

— Már szinte a nevüket is elfelejtettem. Nézzenek széjjel az udvaromban, majd én vezetem magukat. Mert szegény ember vagyok, de becsületes.

A szegény, de becsületes ember körülmutogatta az udvarát. Csakugyan nem volt ott semmi.

— No, úgye — mondta szerényen, de önérzetesen.

— Gigágá — hangzott fel akkor vagy ötven libatorokból egyszerre, mintha azt mondanák libanyelven: Szegény ember, de becsületes.

5.

— Hát ez mi? — kérdezték a látogatók.

A kulák gondolkozott egy darabig, aztán megmondta:

— Csikorog az ajtó.

— Gágogás volt ez, nem csikorgás.

— Nagyon öreg ajtó már.

— Fentről jött — néztek egymásra a bizottság tagjai. — Nézzük csak meg azt a padlást.

— Padláson libát keresni — dörmögte a kulák. — Öregapám se hallott ilyet.

6.

Már akár hallott ilyet a kulák öregapja, akár nem, a padlás bizony tele volt szép hizott libákkal.

— Ezek a fránya libák — nyílt kerekre a kulák szeme. — Hát nem feljöttek a büdösök a padlásra.

— De nemcsak hogy feljöttek a huncutok — bólintott az egyik látogató, — de még kukoricaszárral kőrül is kerítették magukat, hogy meg ne lássák őket. Ügyes libák ezek.

7.

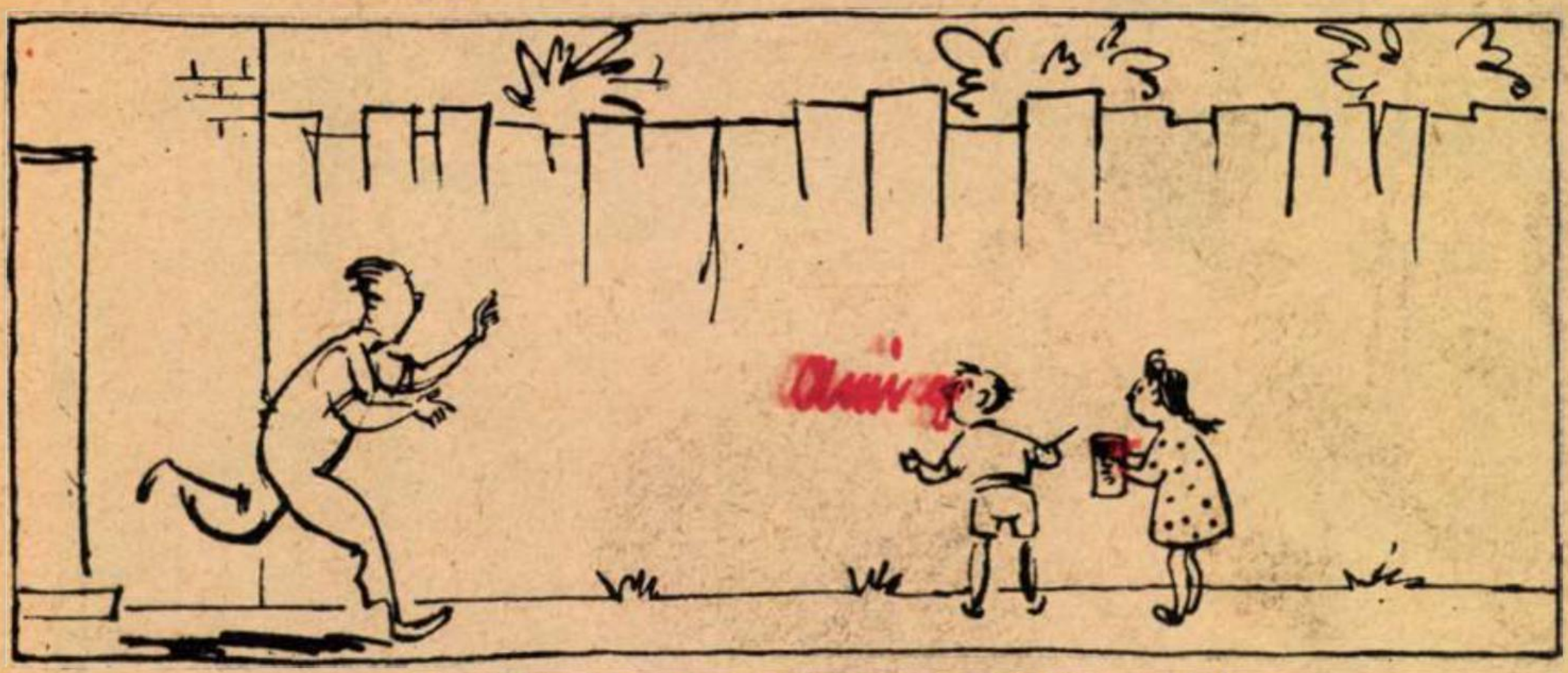
— A ló is botlik, noha négy lába van — siránkozott a kulák.

Hanem ettől a bizottság nem indult meg.

De az eljárás az megindult.

(g. m.)

Nyugatnémetországi történet

— Megálljatok csak, majd én megmutatom nektek...

— ...hogy kell azt nagyobb betűkkel írni!

(Frischer Wind, Berlin)

A HASZONÉLVEZŐ

— Uncle Sam: Milyen jó, hogy Angliának feneketlen zsebe van!

Egy üres üzlethelyiség naplója

Március.

Egy hete üresen állok. Tegnap végre megjelent egy bizottság, és értekezletet tartott. Háztartási Bolt leszek.

Április.

A falaimat kifestették, új ajtót és új kirakatot kaptam. Már-már készen voltam, mikor újra kiszállt a bizottság és megváltoztatta a multkori döntést. A kerület profiljának nem felel meg a Háztartási Bolt, mert van már belőle vagy tíz, viszont Anyák Boltja egy sincs. Az leszek.

Május.

Dícsőségem teljében vagyok. Ma megnyitottak, lefényképeztek, filmre vettek, tele vagyok vevővel. Mindenki örül.

Június.

Korai volt az öröm. Bezártak. Ugyanis új nevet kapok. Anyák és Gyermekek Boltja. Emiatt faltörések és falemelések is szükségesek. Sajnos.

Július.

Ismét megnyitottak. Majd ismét bezártak. Megjelent ugyanis helyiségemben egy egyeztető bizottság, amely vizsgálatot tartott s megállapította: jogtalanul rendezték be az Anyák és Gyermekek Boltját, a helyiséget ugyanis még tavaly kiutalták a Vendéglátóipari Vállalatnak italbolt céljára.

Augusztus.

Alakítanak.

Szeptember.

A közületi egyeztetőbizottságon belül működő döntőbizottság ellenőrző vizsgálatot tartott. Kiderült: mellettem is épül egy italbolt, ezért új döntést hoztak: KÖZÉRT leszek.

Október.

Megnyitottak. Igaz, egy kicsit szűk lett a helyiség, a felét ugyanis leválasztották a mellettem épülő Anyák és Gyermekek Boltja céljaira. De nem baj. Jobb ma egy szűk, de megnyitott üzlet, mint holnap egy „újjáalakítás miatt zárva".

November.

Nehéz napjaim vannak. Holnap ismét bezárnak. Kiigényelték a másik szomszédom egyik részét és engem eszpresszóval, söntéssel látnak el. Így is jó.

December.

Megállapítást nyert, hogy eredetileg az én helyiségem annak az áruháznak volt az egyik kis raktárhelyisége, amelytől igényeltek egy helyiséget a söntés céljaira. Ennek megfelelően az áruház ki is igényelt raktárnak, mert pont én hiányoztam neki. Ki is utaltak.

Január.

Megnyitottak. Becsuktak. Az áruháznak ugyanis mégsincs szüksége raktárra, mert az áruházat is becsukták átalakítás miatt.

Február.

Ismét elkezdték az eszpresszó-építkezést, ekkor azonban jelentkezett a Városi Tanács, a Könnyűipari Minisztérium, a Belkereskedelmi Minisztérium és több más szerv — különböző célokra igényeltek ki engem és mindenkinek ki is utaltak. Vita kerekedett a döntés miatt, különbizottságot hívtak össze. A bizottság ma tartotta első ülését.

Március.

Ma tartotta tizedik ülését.

Április.

A bizottság döntést hozott, de a döntés nem érvényes, mert a bizottság elnökét időközben vidékre helyezték és nincs, aki a döntést aláírja.

Május.

Új elnököt neveztek ki.

Június.

Még mindig értekeznek és én még mindig zárva vagyok. Szegény vevők.

Pongrácz Zsuzsa

AZ ARANYSZÁJÚ

Zömök Ernő a Szörkelefemettől jött át jogfolytonossággal a Bámexbumférthez. Eleinte a bérelszámolón és egy-két emberen kívül senki még csak nem is sejtett a létezéséről. Egy gyűlésen aztán, mint valami üstökös tűnt fel a Bámexbumfért egén. Felszólalásával bámulatba ejtette a hallgatóságot. Akkor történt ez, amikor egyszer elhatározták, hogy kultúrműsort rendeznek. Zömök alig várta, hogy az előadó befejezze a beszédet és úgy pattant fel, mint egy bolha:

— Kartársak! Tegyük magunkévá ezt az ügyet! Ez az ügy, nem kis ügy, nem is közepes ügy, hanem nagy ügy. Nemcsak az egyed ügye, nemcsak az enyém, hanem a tied és az övé is. Tehát a mienké. De nemcsak a mienké, hanem a tiéteké is és az övéké is. Elvtársak én csak annyit kérek tőletek, hogy adjatok nekem munkát, adjatok, adjatok, adjatok. Én igérem, hogy lankadatlanul, soha el nem múló buzgalommal fogok dolgozni, úgy dolgozni, ahogy dolgozni kell. Nézzétek elvtársak ezt a két vállat! Látjátok? Nos ez a két váll sok minden munkát elbír, csak annyit mondok. Bizzatok rám akármit, mindegy, hogy mit és én kacagva elvégzem. Arra kérlek benneteket, hogy támogassatok engem ebbéli törekvésemben és akkor nem lesz hiba, boldogan megyünk együtt, váll a vállhoz, dalolva, előre, köszönöm, csak ennyit akartam mondani.

Fergeteges taps. Mindenki meghatódott. A nők sírtak. Beregi Manyóka a számlázás tündére izibe beleszeretett Zömökbe, férfiasan csengő hangjába, messzire kémlelő tekintetébe, szárnyaló mondataiba. El is nevezték rögtön az aranyszájú Zömöknek.

Másnap a kultúrfelelős, Szekeres Gyurka, egy vers elmondásával akarta megbízni, mivelhogy olyan kellemes, zengő-bongó hangja van.

De ő csalódottan nézett rá.

— Ez az egész? Csak egy versikét biztok rám? Hiszen azt mindenki meg tudja csinálni, bárki el tudja mondani. Hát csak enynyire becsültök engem? Ez fáj nekem, itt belül. Ügy érzem, hogy lebecsülitek a Zömököt. Ti azzal a tűzzel, ami bennem lobog, csak egy cigarettát akartok meggyujtani? Nem! Nem, ezt én nem vállalhatom.

Mindenki elszégyelte magát a korholó szavak hallatára. Valóban: miért csak egy incifinci verset akarnak elszavaltatni vele, hiszen azt a Beregi Manyóka is el tudja mondani, nem is olyan rosszul, legutóbb is csak kétszer sült bele. Szekeres belátta tévedését és egy főszerepet kinált neki, de Zömök azt se fogadta el, mondván, hogy ebben a szerepben nem tudja eléggé kibontani magát, nem tud szárnyrakapni meg miegymás...

Szekeres Gyurka zavarban volt. Nem tudta már szegényke, hogy mit bízzon Zömökre, hogy ne sértődjék meg. Végül is egy igen fontos feladatot akart rábízni: a jegyeladást.

Zömök felhördült:

— Én? Én végezzem el ezt a munkát? Szép kis káderpolitika. Michelangelo széklábat farag. Akár az eget is megmozgatnám az ügy érdekében és ti azt akarjátok, hogy krajcárokkal bibelődjem? Nem! Nem vagyok kufár! Nem vállalom el, mert nem engedi a lelkiismeretem. Ezt értsétek meg végre!

A kultúrfelelős megértette. Illetve nem értette meg. Ezekután fogalma se volt, hogy milyen munkát adjon ennek a Zömök-Michelangelónak, hogy az békében maradjon a lelkiismeretével, amely csak nem akart megnyugodni.

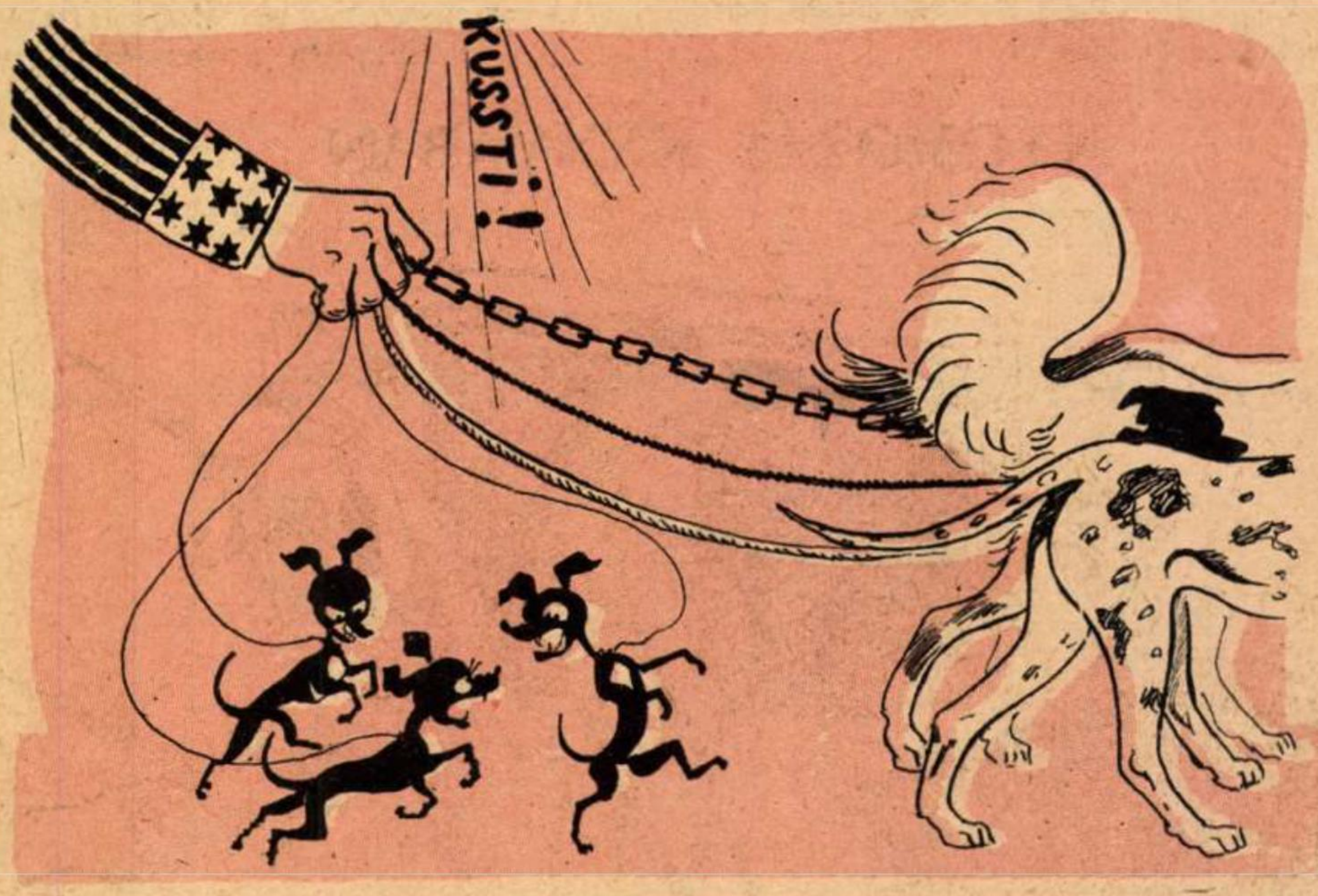
Tizenháromféle munkát kináltak fel neki, de ő tizenháromféle kifogást hozott, a legutolsónál már formalistának bélyegezte a szegény, sápadozó kultúrost.

A kultúrest nagy sikerrel lezajlott. Egy pár nappal később megtartott gyűlésen megdícsérték a kultúrgárdát. Zömök erre felugrott és könnyekkel a szemében, csak annyit mondott:

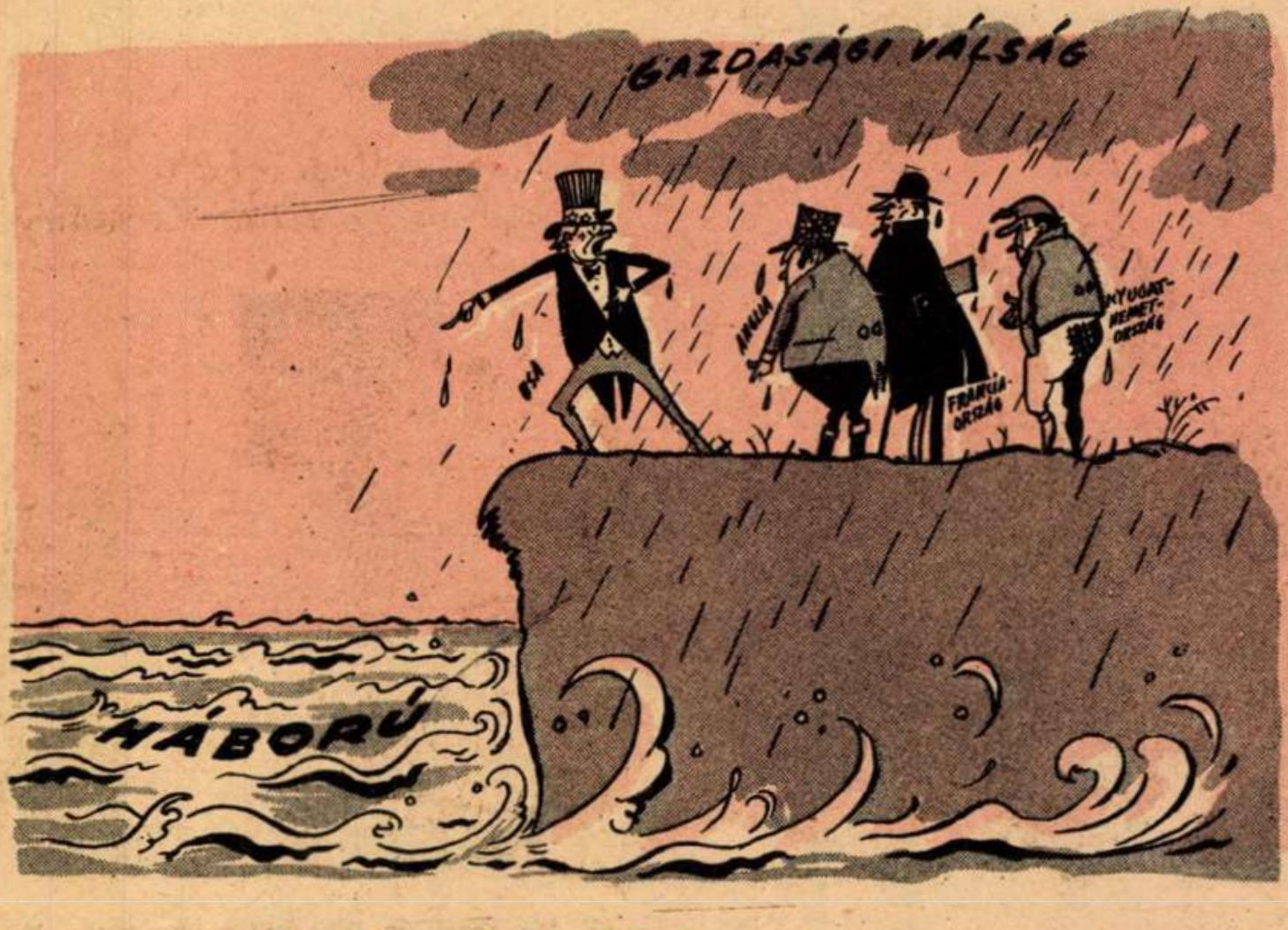
— Köszönöm!

Mikes György

Ellentétek vannak a Benelux-államok között

SAMU TANÁCSOT AD

— Gyertek, ugorjunk a vízbe, hogy ne ázzunk meg...

Elkapott a láz!

Amikor már a tizedik ismerősömmel találkoztam és egyikkel sem tudtam kezet fogni, mert hónunk alatt hatalmas csomagokat szorongattak, elhatároztam, hogy megveszem azt a rövid átmeneti kabátot, amit még mult hónap elején néztem ki magamnak. Nem akarom részletezni, hogy keltem át száraz lábbal az Áruházban gomolygó vásárlók tömegén. Néhány testcsel,

fürge odébblépés és az eladó már írta is a blokkot a szép sötétszürke kabátról.

— Kétszázhuszonkét forintot spórolt az elvtárs — mondta vidáman, amikor átnyujtotta. — Ennek a kabátnak 772 forint volt az ára és most a vásár alatt 550-ért adjuk!

Hónom alatt a régi kabátommal — az újat azonnal felvettem — lefelé baktattam. A készruha osztály a negyedik emeleten van, lefelémenet el kell haladnia az embernek az összes többi osztályok előtt. A kötöttszövött osztálynál gyönyörű sötétkék sálat pillantottam meg. Milyen szép is: sötétkék sál, szürke új kabát... Meg kellene venni, de...

Ezt a sálat a szövőnő is nekem teremtette. Szinte láttam lelki szemeimmel, amint szövés közben ezt mondja a készülő sálnak: „Csak viselkedj rendesen, nehogy hiba csússzon beléd és akkor egy szép őszi délutánon bejön az Áruházba egy rendkívül rokonszenves, köpcös, szemüveges férfi és megvesz. Tartsd majd jó melegen a nyakát!"

Egy pillanatig sem tétováztam, mert hirtelen eszembe jutott, hogy 222 forintot takarítottam meg. A sál 56-ba került, tehát ha meg is veszem, még mindig marad 166 forint megtakarított pénzem. Úgy van! Megvettem a sálat és közben megtudtam, hogy az őszi vásáron ez is olcsóbb, régi ára 70 forint volt, tehát nemcsak a kabáton takarítottam meg pénzt, hanem a sálnál is spóroltam 14 forintot. Ez hozzászámítva a kabátból fennmaradó megtakarításhoz annyit jelentett, hogy még 180 forintom van a takarékban, azaz a zsebemben.

A kesztyűosztályon már percnyi tétovázás nélkül vettem meg a vörhenybarna bélelt vaddisznót, kesztyűnek kiképezve, 65.60-ért és egy rutinos őszi vásárló biztonságával számítottam ki fejben, hogy a kesztyűnél megtakarított 16.40-nel, valamint a kabátnál és sálnál megtakarított összeggel együtt még mindig van 130.80 vásárlással megtakarított pénzem.

Ekkor már magával sodort a vásárlási láz és a tömeg. A kabát-, sál-, kesztyűvételnél megtakarított összegből vettem a feleségemnek egy pár harisnyát, ezen spóroltam 8.90-et, ezt hozzácsaptam a többi megtakarításhoz és megvettem azt az önborotvakészüléket, amire már régen fáj a fogam. Az önborotvakészüléken elért spórolást habozás nélkül belefektettem két pengébe és egy lila vérzéselállítóba, viszont az ezen megtakarított összegből vettem egy csomag szálkamentes fogvájót. Sajnos, vásárlásaim közben a negyedik emeletről leértem a földszintre és így a szálkamentes fogvájón megtakarított forintot már a sarki gesztenyésnéninél vásároltam el. A néni nem adott semiféle őszi vásárlási engedményt, pedig szerettem volna még egy tízfilléres bélyeget venni.

Amikor hazaértem, szurkoltam egy kicsit, hogy a feleségem összeszid a sok vásárolt áru miatt, de nem ez történt. A feleségem nagyon megdicsért!

Vagyis: még egy veszekedést is megtakarítottam!

V.

— Halló Truman? Itt a gondviselés beszél! Maga azt mondta, hogy én ruháztam magára a vezetést! Szedje a sátorfáját, most másra ruházom...

NYOMOZÁS KENYÁBAN

— Analfabéta vagy?
— Nem. Tudok írni és olvasni.
— Akkor biztosan lázadó vagy! Börtönbe veled!

KÉT BOT

Tito, aki a marsallbotot magának adta, a koldusbotot pedig Jugoszláviának szánta.

Megalakult az „új" osztrák kormány

— Ne fáradjon fotografus úr, nincs mit fotografálni, a régi kormány maradt az új.

SAKK-MATT

A Mütyürke-utcai házi sakkbajnokságot az idén is megrendezték s a tavalyi bajnok, Bobelka utcatárs keblét új remények dagasztották.

Első ellenfele Kaposi Ferike volt, az ált. isk. V. osztályának tanulója. Az egész gyerek nem nagyobb, mint egy túrósgombóc. Bobelka, aki már fog és haj nélkül éldegél, lemondóan húzta meg az első lépést s arra gondolt, nevetséges a bajnok sorsa, — mindenféle népekkel, csecsemőkkel s analfabétákkal is meg kell mérkőznie. Ferike is átérezhette, hogy egy volt nemzetközi nagymesterrel ül szemben, mert fejét két tenyerébe rakta, homlokát ráncba vonta s csak hosszas latolgatás után húzogatta a bábukat. Bobelkának közben volt ideje ábrándozni is, arra gondolt, hogy tavaly micsoda sikereket aratott, öt lépésben mattot adott egy kéményseprőnek s a szakirodalomban eddig nem ismert futárcselt vezetett be, amelyet azóta Botvinnik is sikeresen alkalmaz. Bobelka saját lépéseit szellemesnek tűnő bemondásokkal kísérte s ebből szintén kidomborodott hatalmas fölénye.

— Na, kis butám — jelentette ki — most meghúzom ezt a huszárt a H6-ra s mehetsz haza a bilire födőnek.

Ferike lépett, a balga kölyök hasztalan gyötörte kicsiny agyát, elvétette a lépést s Bobelka irgalmatlanul leütötte bástyáját.

— Szamárka — sopánkodott átlátszó célzattal Bobelka — visszaadom, ha akarod, de máskor jobban vigyázz, mert ráverek a kezedre.

A hintőportól illatozó kisded megrettenve hallgatta a súlyos szavakat s az egyik futót félelemtől terhes mozdulattal előretolta.

Rögtön utána az aprócska csecsemő mintegy véletlenül azt mondta, hogy „sakk" s persze közben félelemmel nézett a hatalmas úrra, vajjon mit szól a lehetetlen húzásra.

— Hol, te bikfic, hol az a sakk? — nyerített Bobelka, majd bal tenyerére hajtotta fejét s mintegy két óra hosszáig gondolkozott. A kibicek megrovóan tekintettek a fiatal csirkére, aki ilyen súlyos helyzet elé állította a vén matadort. Végre lépett, a gyerek újra sakkot adott. Bobelka oly sárga lett erre, mint a legsárgább liliom s arcának inai úgy remegtek, mintha valami súlyos bántalom érte volna. És most a fiucska nagy-nagy ijedelemmel hangjában megszólalt:

— Bácsi kérem... bácsi kérem... ez matt... Ha nem tetszik haragudni érte.

A bácsi fölényes mosolyba torzult arccal szólalt meg s mellékesen legyintett is, hogy aláhúzza szavainak súlyát:

— Gyermek, ha ez neked matt, akkor én vagyok a saját nagyapám.

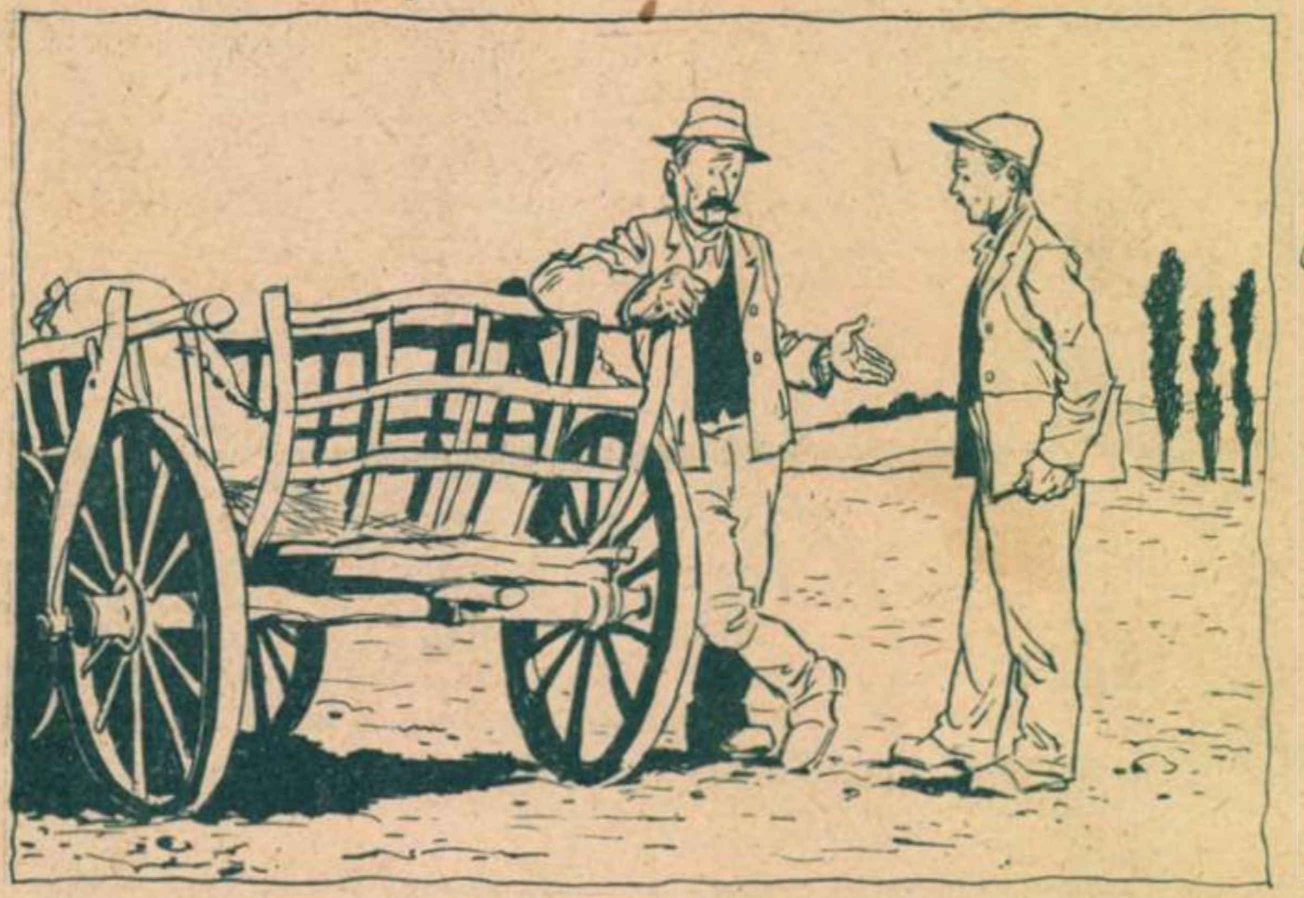
E sanyarú bemondás meglepő kényszeredett dolog volt, mert ha hat esztendeig egyfolytában töprengett volna Bobelka a parti folytatásán, akkor sem tudta volna a lesujtó véget elkerülni. Sakkmesteri fényében kissé megkopva, enyhe reszketéssel lábaiban fölemelkedett és bal könyökével „véletlenül" lesöpörte a bábukat a tábláról.

— Nahát ilyet... Nahát ilyet... — szisszent föl Bobelka őszinte kétségbeeséssel s úgy látszik, még volt tartalék a tarsolyában, mert barackot nyomott a kisfiú fejére s visszatérő fölénnyel hangjában mondta:

— Látod ecsém, ilyen az élet, most köll abbahagyni a partit, amikor egy ragyogó ellentámadást akartam indítani.

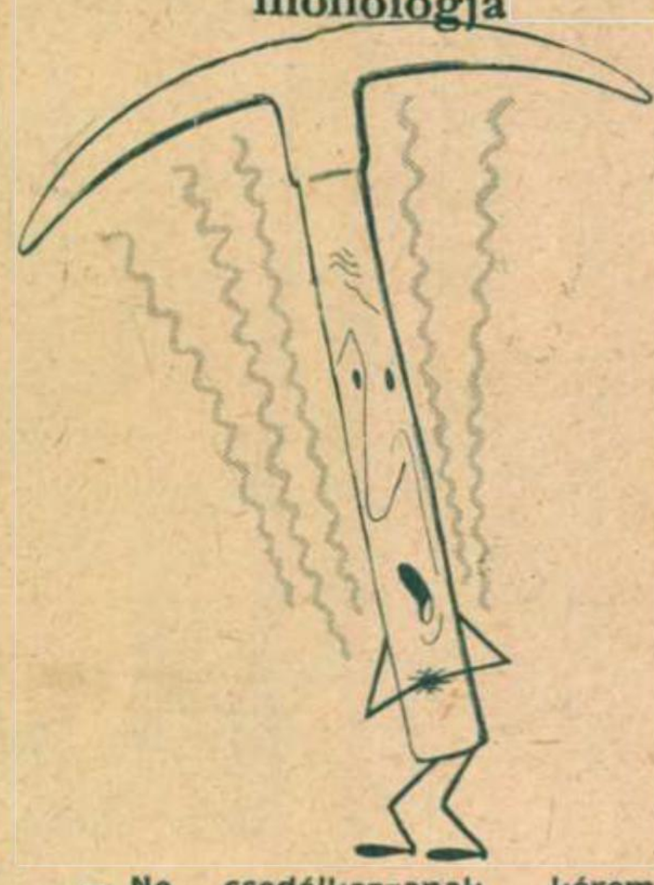
Nagy S. József.

Ejh, ráérünk arra még . . .

— Ráérek még avval a vetéssel. A két szomszédom se vetett még.
— Kik a maga szomszédai?
— Az egyik a Zsíros Zsiga, a másik a tisztelendő úr.

Egy komlói csákány monológja

— Ne csodálkozzanak, kérem, hogy ennyire fázom. Régen volt az, amikor én meleg csákány voltam Komlón!

Elsőrangú munkaerő

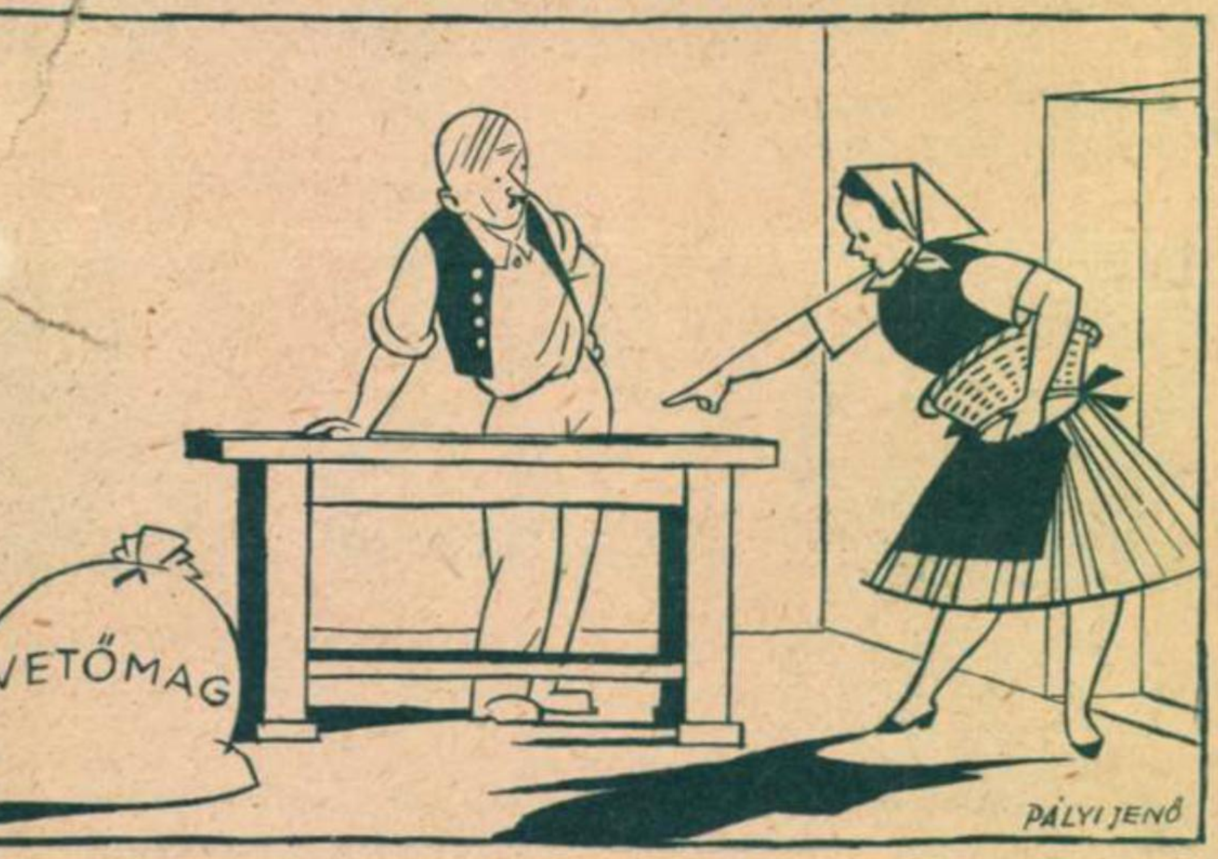
— Nos, megírta a beszédemet?
— Hogyne, osztályvezető kartárs, sőt már a hozzászólásokra is készek a válaszok.

Biztos módszer egyes vállalatoknál

— Szeretném magamat áthelyeztetni. Hova forduljak?
— Sehova. Bíráld meg az osztályvezetődet, rögtön áthelyeztet.

KULÁKTANÍTVÁNY

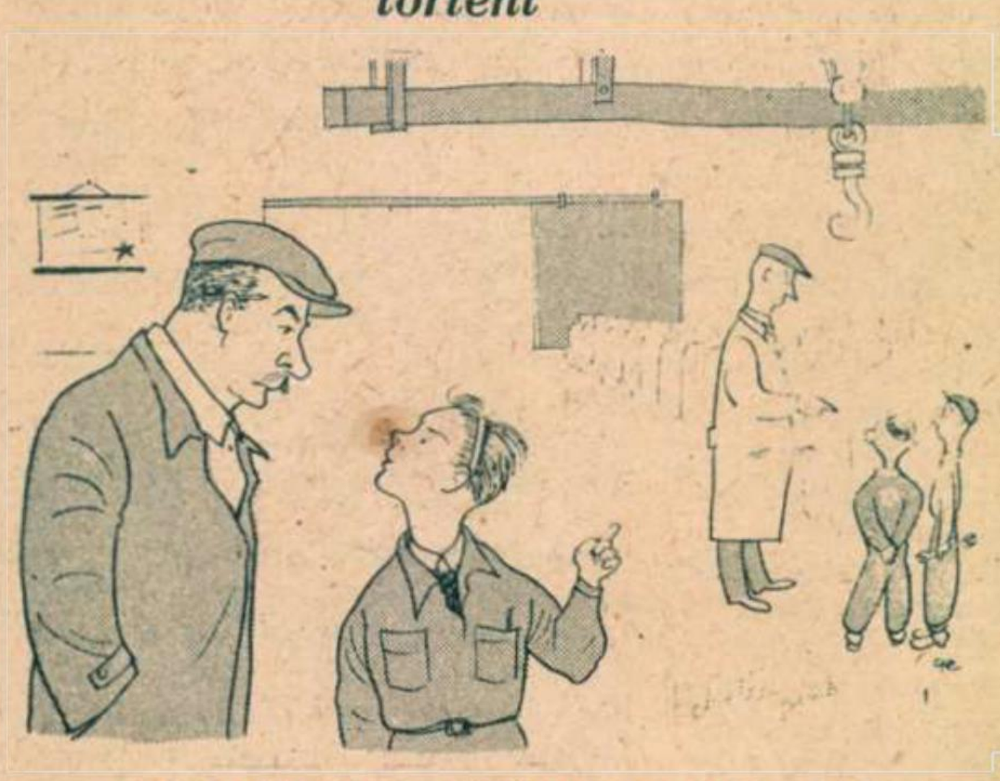
— Ülj le apjuk és írj a Tanácsnak egy levelet, hogy nincs vetőmag.
— De hova üljek?
— Ott van egy zsák vetőmag, ülj le arra.

Egy pesti utcasarkon

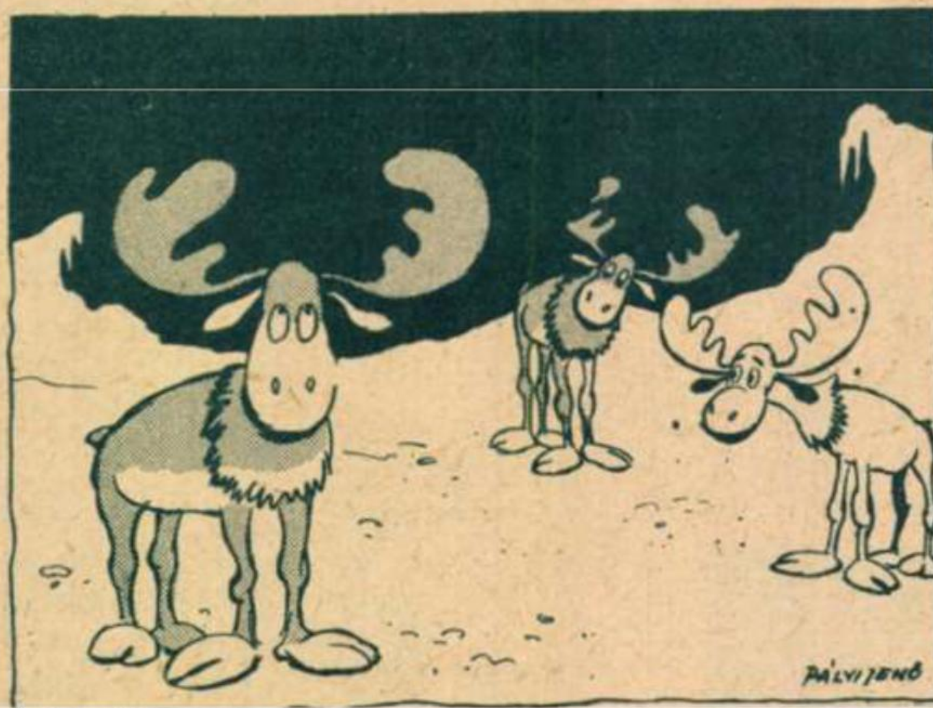
— Volna egy lukas órád a számomra?
— Hogyne. Tessék!

A Vörös Csillag Traktorgyárban történt

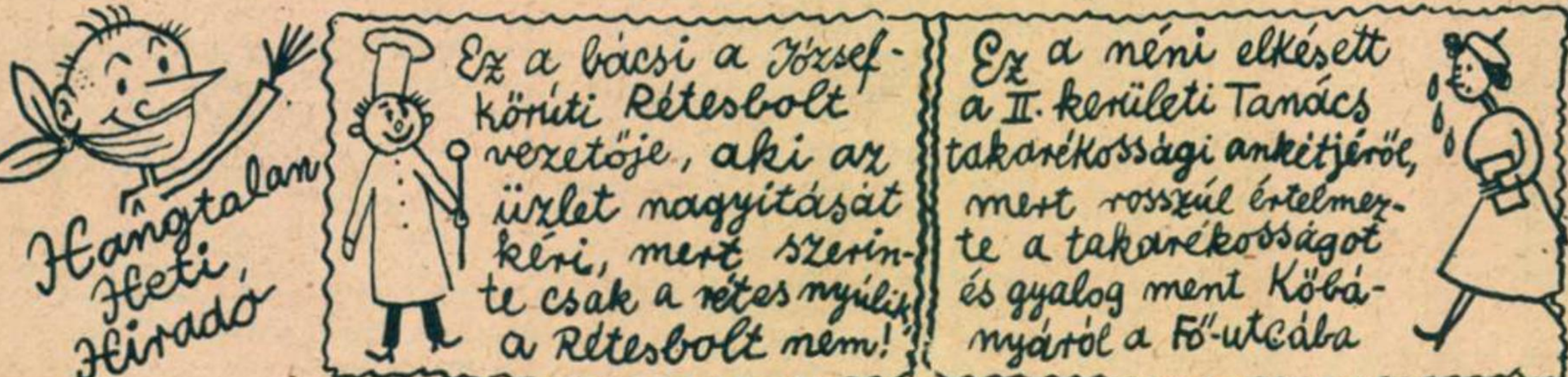

— De szaki bácsi, miért az a szaki bácsi az oktatónk? Attól nem tanulhatunk semmit.
— Tudom, gyerekem, de mit csináljunk, ha másra nem tudjuk használni.

Különös rénszarvas

— Mi van vele? Már napok óta nem eszik.
— Azt álmodta, hogy tehén volt Békéscsabán és kitűnő silótakarmányt evett. Azóta rá se akar nézni a zuzmóra.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Megtisztelő feladat — büntetéssel

A budapesti központi járásbiróság elnöke.

1950. El. I. A. 144/. . . . . szám.

Értesítem, hogy a budapesti központi bírósághoz (V. Markó-u. 27. sz.) ülnökként, pótülnökként kisorsoltatott.

1952. évi nov. hó 3. napján d. e. 7 órakor

A budapesti központi járásbiróság (V. Markó-u. 27. I. 2.) jelenjen meg.

Működését eskütétel után meg fogja kezdeni 1952. nov. 3.—1952. nov. végéig.

A törvény értelmében, ha a tárgyaláson, vagy ülésen szabályszerű meghívás ellenére egyáltalán nem vagy késedelmesen jelenik meg, vagy a tanács elnökének engedélye nélkül eltávozik és ezzel a tárgyalás, illetőleg ülés elhalasztására ad okot, vagy kötelességét egyébként nem teljesíi, vagy az elzárás (??? A szerk.) rendjét zavarja, — amennyiben cselekménye súlyosabb büntető rendelkezés alá nem esik, — 1000 (Egyezer) forintig terjedhető pénzbírsággal sujtó és az okozott költség megtérítésére kötelezhető.

Budapest, 1952. nov. hó 3. napján.

Dr. Gálfi Gábor s. k. m. elnök.

P. H.

A kiadvány hiteléül:
Barothyné
irodakezelő

Cimzett: 666/a. Medveczky Antalné

Bürokratáink így csinálnak ünnepélyes állami aktusból lelkeltlen bürokráciát. Ezt az ülnöki behívót egy elvtársnő kapta, aki olvasása után ijedten igyekezett megtudni, hogy mit is vétett és miért akarják kerékbetörni. Ez az, aminek nem szabadna előfordulnia! A szöveg érthetetlenségéről és magyartalanságáról nem is beszélünk.

Hol a pék?

A községi Tanács határozata alapján a MESZÖV 17 000 forintos hitelt nyujtott a kisvaszari pékség megépítésére. Ez április elején történt. Azóta folyton kérjük az építkezés megkezdését. A MESZÖV előbb május 1-re, azután június 15-re, augusztus 1-re, végül augusztus 20-ra igérte az építést, de már október vége van és még mindig nem kezdődtek meg a munkálatok. A község nagyrészt erdei munkásokból álló dolgozói a 20 kilométernyire levő Komló, vagy a 15 kilométer távolságban lévő Sásd községekbe járnak kenyérért. Egyszer azt közölték velünk, hogy Mecseknádasról, Baksáról és Magyarszékről már elküldték hozzánk a kemenceépítőket, de azóta hosszú hetek teltek el, még ma sem érkeztek meg. Úgy látszik, eltévedtek az úton . . .

A járási szövetkezeti kirendeltség is csak hitegetett bennünket. Pécsett is csak igérgetnek. Talán a Ludas Matyi elintézi a MESZÖV-vel, hogy pékséget kapjunk.

Kovács György,
kisvaszari lakos,
12 gyermekes családapa

Szülésznő kerestetik

A kókai apák nevében írok. Községünk szülésznőjét felfüggesztették állásától. Kókán azóta nincs szülésznő. Intézkedés történt, hogy a község szülésznőjét a tápiószecsői helyettesítse. Az illetőnek azonban a tápiósági szülésznőt is helyettesíteni kell, képtelen három községet ellátni. Egyedül a mi községünkben hatezren laknak. Pillanatnyilag is kilenc asszony néz anyai örömök elé. A kókai apák nagyon félnek attól, hogy az esedékes kilenc családi esemény nem fog simán lezajlani. Szülésznőt kérünk!

Csibi Gábor főkönyvelő
Kóka

Gaál Gaszton-utca

Pápán jártam és csodálkozva vettem észre, hogy az egyik utca még mindig Gaál Gasztonról van elnevezve. Úgy látszik, Pápán nem tudják, hogy Gaál Gaszton Somogy megye dolgozóinak kizsákmányolója volt. Földbirtokain és sörgyárában éhbérért dolgoztak a munkások. Sürgősen változtassák meg ennek az utcának a nevét!

Für Árpád

Széket hozzon magával

Az Állami Kordélyos Vállalat budapesti központjának dolgozói összezsúfoltan, hihetetlen körülmények közt dolgoznak. Tizenhat-húsz dolgozó zsúfolódik össze olyan szobában, amelyben mindössze hét íróasztal fér el. Egy-egy íróasztalnál három-négy dolgozó ül.

Március óta sürgetjük, hogy nagyobb helyiséget kapjunk. Eredménytelenül. A XIII. kerületi tisztiorvos és a Fővárosi Tanács egészségügyi felügyelője is utasította vállalatunkat, hogy mellékhelyiséget, konyhát, ebédlőt, mosdót és öltözőt építsenek. A mellékhelyiségek közül a W. C. kivételével ugyanis az ebédlő, mosdó és öltöző a konyhában van.

Példátlan állapotok vannak nálunk. Ha látogató jön hozzánk, akkor jól teszi, ha tábori széket is hoz magával, mert máskép nem tud leülni. Igaz ugyan, hogy nem igen lesz hely arra, hogy ezt a tábori széket kinyithassa, de legalább abban az illuzióban fog élni, hogy van egy széke. Szerencsés esetben dolgozóink egy része vidéki kiküldetésen van, amikor látogató érkezik hozzánk. Ilyenkor az egyik íróasztal sarkát biztosítani tudjuk számára. Tapasztalatcserének mindenesetre jó egy-egy ilyen látogatás. Feltéve, ha a szardiniakészletező vállalat dolgozója keres fel bennünket.

Kiss János és Gerencsér Jánosné

Szeg-bürokrácia

A zagyvapálfalvai községi tanács középületek rendbentartására öt kilo szeg kiutalását kérte a járási tanácstól.

Augusztus 22-én megkaptuk a kiutalást. A kiutalás a budapesti Vasért-vállalathoz szólt. A vállalat az Üllői-út 32. szám alatt van.

Csodálkoztunk ezen a kiutaláson, mert Zagyvapálfalva Salgótarján mellett van és tudvalevően ott van az ország legnagyobb szeggyára. Megértettük azonban, hogy rendnek muszáj lenni. A megrendelést azonnal elküldtük. Vártuk, vártuk a küldeményt, de helyette több mint egy hónap letelte után körlevélben közölték velünk, hogy a szeget nem szállíthatják le, mert erre csak a Vas- és Edénybolt 38-as fiókja jogosult, amely az Üllői-út 61. szám alatt van. Körülbelül ötven méternyire attól a vállalattól, amelyhez eredetileg a kiutalásunk szólt.

A közületi lakások kerítései, tetőzetei már igen várják a szeget. De úgy látszik, belekerültünk a bürokrácia útvesztőjébe. Szeptember 30-án egyébként írtunk a Vas- és Edényboltnak, közöltük a tényállást, de nem is válaszoltak. Persze szöget sem küldtek.

Jó lenne, ha a Ludas segítene bennünket és végre valahára visszakerülne Salgótarján mellé a Salgótarjánban készült szeg.

A zagyvapálfavai tanács
VB elnöke

Minek a zöld igazolvány?

Édesanyámmal elmentem az ózdi SzTK-ba. Negyvenkét évig dolgozott az édesapám, ő utána kap nyugdíjat az anyám, akinek most a kezét operálták. Amikor útiköltségét kérte, benyujtotta a szükséges okiratokat. Az SzTK ózdi kirendeltségénél felmutatta az orvosi beutalást, a lepecsételt utiköltség-igazolványt és az utolsó havi csekkszelvényt is, amelyből világosan látni, hogy jogosult volt. Az SzTK-adminisztrátor megnézte az irathalmazt és nyersen kijelentette: „Ez nem bizonyít semmit!"

Azután a következőket mondotta anyámnak:

— Mutassa fel a mult év novemberében kiadott zöld lapot. Ha ez nincs meg, akkor ön nem jogosult semmire!

Ezzel már be is csapta a kis tolóablakot.

Érthetetlen, hogy miért kell egy mult évi zöld igazolvány, hiszen az csak azt bizonyítja, hogy a mult évben nyugdíjat kapott. Azóta megvonhatták volna tőle. Az utolsó havi csekkszelvény bizonyítja legjobban, hogy jogosult, hiszen rajta van a törzsszám és az orvosi beutalás is. Egyébként is, ha nem jogosult, meg se operálták volna. Ez bürokrácia, amelyet meg kell szüntetni.

Klekkner Rudolf,
a Bánfalvi Bányaüzem vájára

Ludas Matyi elintézte

„Sok a lecsóból is megárt" című közleménnyel kapcsolatban az Üzemélelmezési Igazgatóság megállapította, hogy a dolgozók valóban sokszor kaptak erős zöldpaprikából készült lecsót. Azóta a Pénzintézeti Központ dolgozóinak nem tálaltak lecsót.

Belkereskedelmi Minisztérium

A Pozsonyi út környékének ásatásaival kapcsolatban a Fűtéstechnikai Intézet utasította a hőforrásokat a házakba bevezető vállalatot, hogy az árkok fölé végleges átjárót építsenek. A munkát nyomban elvégezték.

A Budapesti Városi Tanács
Végrehajtóbizottsága.

Egy perc

ELSŐ KÉP

(Az igazgató előszobája. Nyolcan várakoznak.)

Elemér (belép kilencediknek).
Várakozók kara (rokonszenves érdeklődéssel nézi. A várakozó csak az előtte érkezőnek kíván mindenfélét — a később érkezőt általában kedveli).
Elemér (a csinos, szemüveges titkárnőhöz): Kérem szépen, engem tizenegy órára rendelt ide az igazgató kartárs...
Titkárnő (a naptárt nézi): Tessék leülni...
Elemér (leül kilencediknek).
Csinos nő (kilibben az igazgatói szobából, a titkárnőhöz lép): Tessék felírni a telefonszámomat...
Soronkövetkező (feláll és a nyakkendőjét igazítja): Na végre!
Titkárnő (miután felírta a csinos nő számát, Elemérhez): Tessék...
Soronkövetkező (felhorkan): Hiszen csak most érkezett!
Titkárnő: Az igazgató kartárs pont tizenegy órára kérette...
Soronkövetkező (felindultan): Azt hittem, megszűnt a protekció...
Elemér (mentegetőzve bemegy, az ajtóból visszaszól): Egy perc alatt végzek.
Vegyeskórus: Ezt már ismerjük!

MÁSODIK KÉP

Igazgató szobája

Igazgató (telefonálás közben kezet nyujt Elemérnek, helyet mutat és folytatja a telefonbeszélgetést): ...meg lehet úgy oldani, vegyetek jegyet, ahol kaptok és majd cserélünk... Vagy ha akarjátok, nézzük meg jövő hétfőn... *(Átnyujt egy háromnapos estilapot Elemérnek.)*
Elemér: Köszönöm... *(Lojálisan olvasni kezd.)*
Igazgató (folytatja a beszélgetést): ...akkor te hívjál engem... Nem, inkább én hívlak téged, mert nem tudom, benn leszek-e egész délután... Szervusz! *(Lerakja a kagylót, Elemérhez.)* Hogy vagy, öregem, régen láttalak! Mi szél hozott erre? *(De még mielőtt Elemér megnevezhette volna, hogy milyen szelek szárnyán érkezett, a telefon megszólal.)* Halló... igen... Irjatok át az elosztóközpontnak, hogy a rendelet értelmében intézkedjék... Nincs meg a rendelet?... várjál, én felolvasom a vonatkozó szakaszt... *(Kikeres három ívnyi rendeletet és rendületlenül olvas a telefonba.)* Máskor tartsátok nyilván a rendeleteket... *(Leteszi a kagylót.)*
Elemér: Azért zavarlak...
Igazgató: Dehogy zavarsz, öregem...
Elemér: Arról van szó, hogy a VAJKEKSZ...
Titkárnő (blokkal a kezében, belép. Szemüvegét levetette, viszont felvette a suttogó hangját. A blokkból susog).
Igazgató (visszasusog. Igy sopotyálnak néhány percig, aztán Titkárnő elmegy): Hol is tartunk?
Elemér: Hogy milyen szél hozott erre. Ugyanis a VAJKEKSZ... *(A telefon megszólalt, mint maga a végzet.)*
Igazgató (a telefonba): Halló... szervusz öregem... Hát téged mi szél hozott erre?... Nagyon kedves vagy, de az asszony nélkül nem vállalom, nem tudom, van-e már programmunk szombatra... Visszahívlak... *(Leteszi a kagylót.)*
Elemér (reménykedve): Ugyanis, a VAJKEKSZ...
Igazgató: Pardon. *(Lenyom egy gombot a telefonkészüléken.)* Ilonka, legyen szíves a feleségemet...
Elemér (abban bizakodik, hogy a telefonkapcsolásra várni kell): Öregem, a VAJKEKSZ...
Igazgató: Rágyujtasz? *(A telefon cseng.)* Pardon... Szervusz fiam... Akár hiszed, akár nem, még annyi időm sem volt, hogy az ebédemet bekapjam... Anyukám. Örkics Gyurka telefonált, szombaton este ráérünk?... Jó, akkor szólok neki... Köszönöm, jól... Szervusz... *(Leteszi a kagylót.)*
Elemér: A VAJKEKSZ ugyanis...
Igazgató: Pardon. *(Telefongombot lenyomja.)* Ilonka, legyen szíves, hívja fel Örkics Gyurkát a hivatalában... *(Leteszi a kagylót.)*
Elemér (bánatosan nézi az óráját, milyen gyorsan elmult ez a röpke órácska): A VAJKEKSZ...
Igazgató: Apropo, a VAJKEKSZ már nem tartozik hozzánk, Ilonka megmondja neked, hogy hova fordulj... Szervusz öregem, örülök, hogy láttalak. *(Könnyű kitalálni, hogy a telefon megszólalt. Az igazgató még integet a búsan távozó Elemérnek majd a telefonba)* Hát Gyurkám, a szombat rendben van...

HARMADIK KÉP

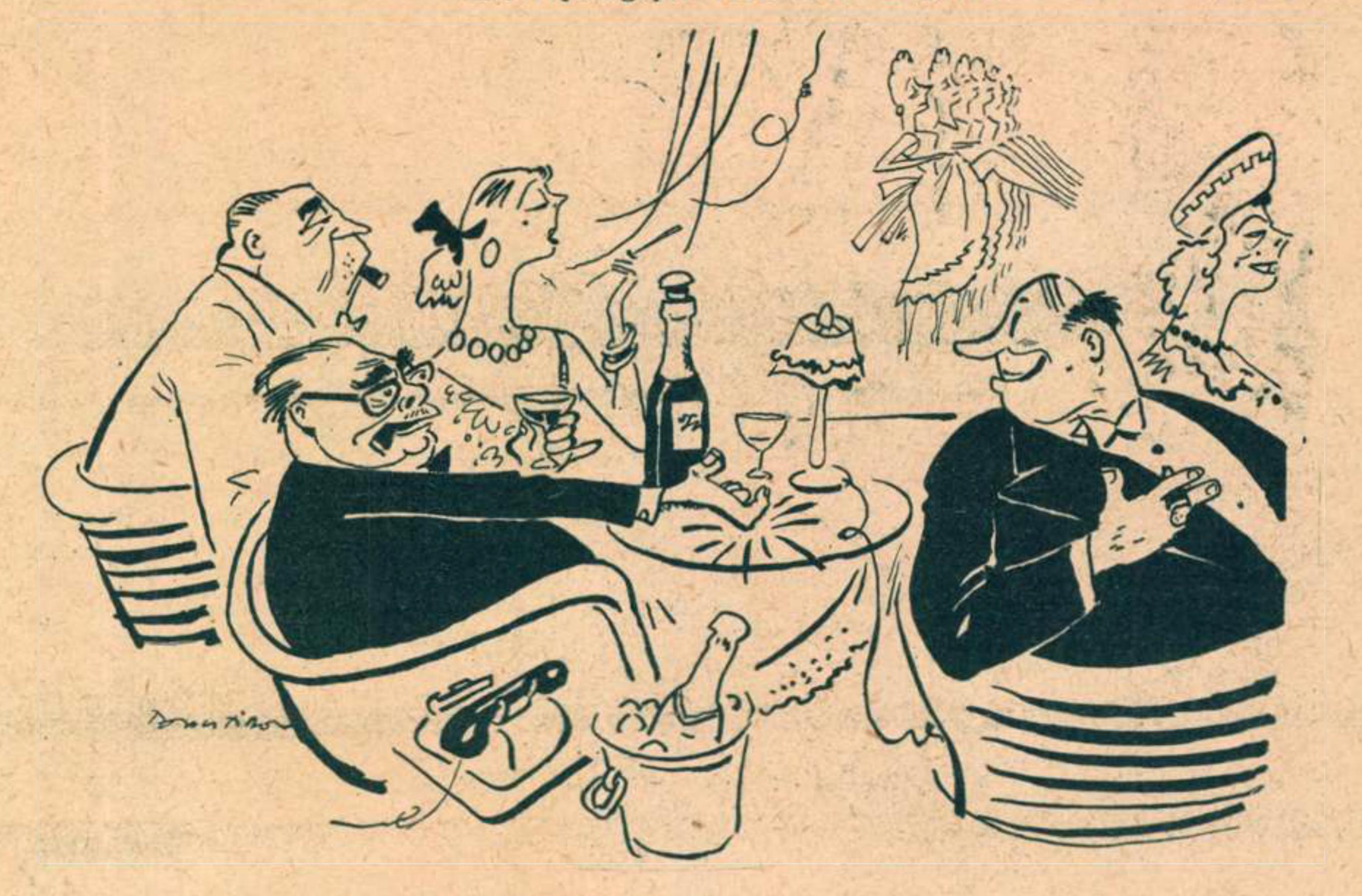
(Az előszoba)

Elemér (kijött az igazgatótól, ziláltan, bánatosan és egyenesen a titkárnő felé tart. Minden lépését a felháborodás dübörgése kiséri).
Soronkövetkező (hangja kicsendül a félelmetes morajból): Ezt nevezi egy percnek?! Nem szégyeli magát, órákig feltartani ennyi embert?!...

Stella Adorján

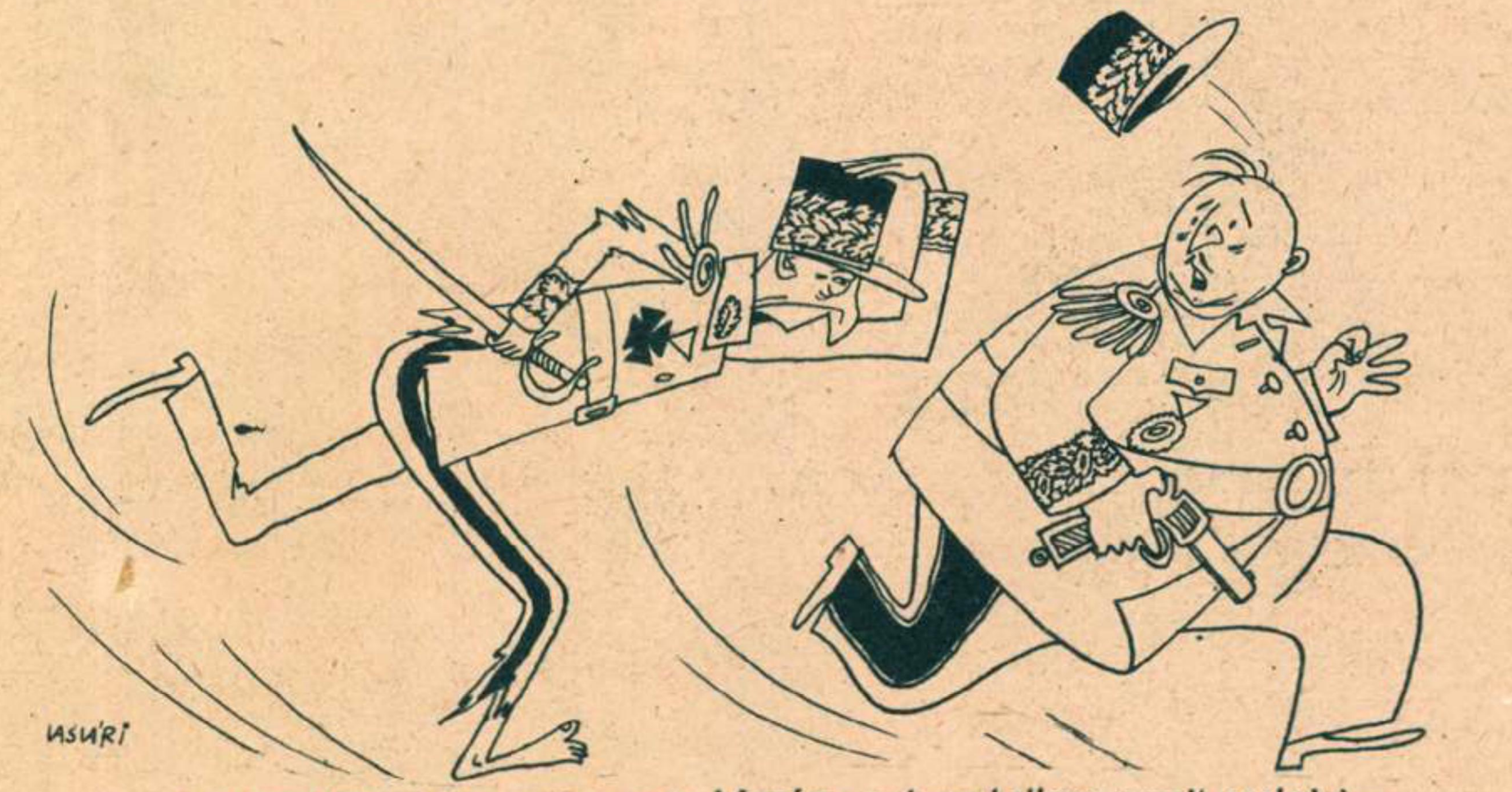
Egy floridai lokálban

7200 repülőgépet vesztettek eddig az amerikaiak Koreában

— Na, hogy megy az üzlet, Mr Thomas?
— Lekopogom! Koreában úgy fogy a repülőgép, hogy nem győzünk eleget utánagyártani...

400 milliárd frankjába került eddig a vietnami háború Franciaországnak

— A négyszázmilliárdot már nem is bánnám, csak ne kellene annyit szaladni...

Olaszországból a reklám országa lett

Bonyolult imperializmus

— Borzasztó érzés nekünk angoloknak, hogy a brit birodalom tele van amerikai megszálló katonákkal.

— Vigasztalja magát az, hogy mi is megszállók vagyunk. A mi megszálló csapataink Nyugat-Németországban vannak.

— Hát azok aztán csakugyan meg vannak szállva.

— Őket sem kell félteni! A párizsi megállapodások felhatalmazást adnak arra, hogy például Belgiumban nyugatnémet csapatokat használjanak fel rendfenntartás céljaira...

— No, szegény belgák! Azok lesznek csak az igazi megszállottak!

— Őket se kell félteni! A belga megszálló csapatok viszont ott vannak Afrikában, Kongóban! Legalább olyan nehéz a kongóiaknak a belga megszállást elviselni, mint amilyen nehéz lesz Belgiumnak a nyugatnémet megszállást elviselni.

— Akiknek viszont legalább olyan nehéz az angol megszállást elviselni, mint nekünk angoloknak az amerikai megszállást elviselni!

— És mit gondol, meddig lesz ilyen bonyolult a dolog?

— Már nem sokáig. Most tárgyalnak róla, hogy még bonyolultabbá tegyék.

Ludas Matyi a hatvani vásáron

Kedves olvasóink! Itt vagyunk a Budapesti Nemzetközi Vásáron és... Tessék? Hogy ez a hatvani? Bocsánat, helyesbítünk, itt vagyunk a hatvani vásáron, de... szavunkra olyan óriási, olyan mozgalmas, hogy első pillanatban budapestinek néztük. Olyan az egész vásár, mintha Hatvan mellé néhány nap alatt felépítettek volna egy kis testvérvárost, nevezzük, mondjuk Hatvanegynek!

Mindent kaphatsz, amire valaha is vágytál. A földművesszövetkezetek, állami kereskedelmi vállalatok pavilontömbjei roskadoznak az árutól. A pavilonok közötti széles úton ember-ember hátán. Rengeteg csomag, teli kosár. Az óra- és ékszerpavilonnál öreg néni 130-at kínál a 160 forintos vekkerért. Nem drágálja, de ő még azt gondolja, hogy alku nélkül nem vásár a vásár. A könyvpavilonnál fiatalok válogatnak, a Képzőművészeti Alap épületében most vesz a Városi Tanács egy képet. Az „Ötéves terv — a béke terve" kiállításnál sorban állnak. A „Mézesházban" rengeteg a piros mézeskalács szív, a pavilonok polcain színes női kelmék, szövetek, fekete-barna cipők, lábasok, ruhák. A bútorpavilonban egy kárpitosszeget se lehetne leejteni. A vevők kopogtatják, nyitják-csukják a szebbnél-szebb szekrényeket. Az egyik kiállított hálószobában ketten is letelepedtek az ágyra. Fejkendős asszony, kucsmás férfi. Ülnek kényelmesen. „Megvették a bútort?" — kérdezzük a boltvezetőt. „Dehogy! Más vette meg! Ők most az új szállítmányt várják Pestről. Ez volt az utolsó hálónk, egy visontai tszcs-tag vásárolta meg, fiatal házas".

Amíg beszélgetünk több bútorszállító autó érkezik. Úgy félóra múlva ismét találkoztunk a kucsmás férfival. Bakon ült, mögötte a szekéren ott az új bútor.

A Gyöngyösi Földművesszövetkezet készruhaosztályán jól megtermett, tömöttbajuszú férfi meleg kabátot kér.

Hogy kerül ide a Mikádó?

— Hozom a Mikádót! — szól az eladó és eltűnik a ruharengetegben. Mikádót? Mikádó a japán császár hivatalos neve! Miért hozza? És hogy kerül ide a Mikádó? Kitúrta valamelyik amerikai tábornok és most elárusító lett Gyöngyösön? Nem kell sokáig töprengenünk, kedves olvasóink, az eladó már itt is van, karján, szürke, vastag, prémgalléros rövid kabát. Ennek a neve Mikádó. A vevő meg is veszi! (Úgy látszik, tud japánul.) Mi mindenesetre erősen reméljük, hogy hamarosan sikerül majd ezt a különben remek, vattelinos, közkedveltségnek örvendő kabátfajtát valami szép magyar névre átkereszteln!

A többi ruhabolt körül is nagy a tolongás. Az Ecsedi Földművesszövetkezetnél termetes nő áll és a következőket csinálja:

— Ilyen magas! — mondja és két kezét magasra emeli. Aztán széttárja karját: „Ilyen széles", a

Az egyik kiállított hálószobában ketten is letelepedtek az ágyra.

„Ilyen magas"... „Ilyen széles"... „Ilyen hasa van"...

végén meg kinyujtott karjával mutatja: „Ilyen hasa van!" Értetlenül állunk e kéz- és betűrejtvény előtt, de az eladó természetes mozdulattal bólint.

— Ötvenhatos ruha kell a férjének, asszonyság! — És már hozza is a barna-teniszcsíkos kétsoros ruhát, amit a termetes nő meg is vesz távollevő férje számára.

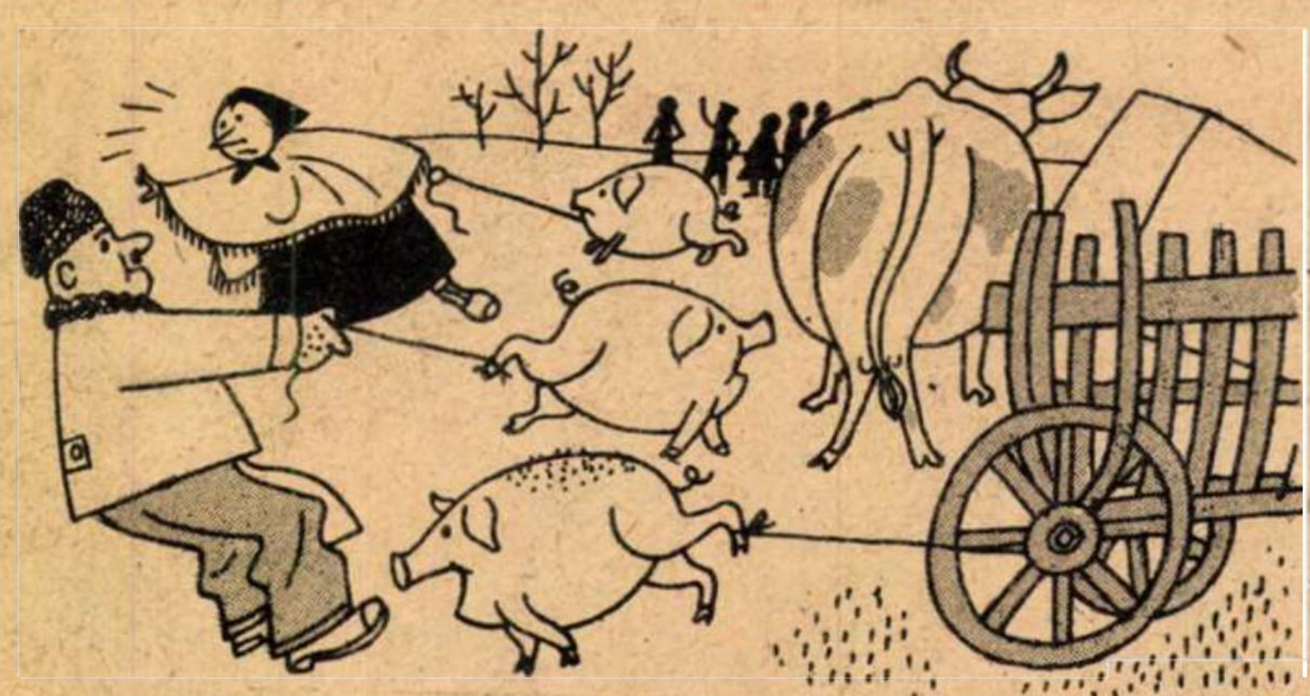
A Magyar Divatcsarnok is lejött. Százszámra adja el a gumicsizmát és riasztópisztolyt. A gumicsizma nesztelen, a riasztópisztoly fülsiketítő. Reggeltől estig hangos a vásár a lövöldözésektől, az ember sosem tudja, honnan, mikor és ki süti el dobhártyája mellett a frissen vett riasztópisztolyt.

A vásár szélén külön állatvásáron röfögnek, bégetnek, mekegnek, nyerítenek és bőgnek az eladásra szánt jószágok.

Sehol annyi pórázon vezetett malacot nem láttunk, mint itt. De nemcsak malac, tehén, bárány, disznó, kecske cserél gazdát. Ott, két pompás fekete ló körül folyik az alku. Az eladó dícséri, a vevő hümmögve méregeti. „Jó ló ez, nekem elhiheti! — így az eladó — Csak a körmét vágassa le, mielőtt bejáratná!" A vevő — turai dolgozó paraszt — hamiskásan elmosolyodik: „Még mit nem? Majd még maniküröztetni fogok két ilyen göthös miatt, mi?"

Félórás alku után befogja őket és elhajt velük. Megvette a két „göthöst" száz forinttal olcsóbban.

De ne álljunk itt meg, kedves olvasóink, menjünk tovább. Még rengeteg néznivalónk van. A Dunántúli Nagy Cirkusz előtt hatalmas oroszlánt ölelget a szelídítő. A cirkusz különben „nagy oroszlánvásárral" vonult fel, tizenkét kis sajnos a mikrofonok kereszttüzében Az Állami Bábszínház is lejött, oroszlán hancúrozik a ketrecben. a nyúlnak és a kandurnak egy szavát sem érteni. A vásár mozija egész napon át játszik, kisfilmeket, híradókat, olimpiai műsort mutat be. A fellobogózott, világoskék hátterű szabadszínpadon most bokszmeccs folyik, a hatvaniak és az egriek ugranak párosával egymás fejének és gyomorszájának. Nagy tömeg nézi a bokszolókat, hajrá Hatvan, kiáltja a többség, hajrá Eger, hallatszik gyérebben, jeléül annak, hogy nem az egri, hanem a hatvani vásáron vagyunk. Végül az egri fiú néhány nagy ütést kap, a hatvaniak tapsolnak és egy néni szörnyülködve mondja: „Rémes, hát nem tud vigyázni magára az a fiú?"

Sehol annyi pórázon vezetett malacot nem láttunk, mint itt...

Nagy Imre, a szakácsok legkövérebb gyöngye fényes női segédlettel maga süt-főz és — külalakja után ítélve — maga eszik.

A bokszmérkőzés után kis szünet, az egyik megafon indulókat játszik, a másik közli, hogy Walden Palikát édesapja várja a körhintánál. Hűha, körhinta is van? Gyorsan oda is elnézünk... Ez a vásári gyermekek paradicsoma. Kacsalábon forgó vár alatt elragadtatott arcú csöppségek keringenek, de van itt körhinta, körbicikli, hajóhinta, céllövölde, minden, mi gyermekszem és szív vágya és ingere.

Erről jut eszünkbe... Az ennivalókról még nem beszéltünk. Pedig lépten nyomon orrunkba csap a flekken, halászlé, sült kolbász, virsli, ínycsiklandó illata. A Heves megyei Vendéglátó Vállalat remekül megszervezett konyhájában Nagy Imre, a szakácsok legkövérebb gyöngye fényes női segédlettel maga süt, főz és — külalakja után ítélve — eszik is... Aki egyszer evett a főztjéből, az megnyalja utána mind a tíz körmét! A flekkent természetesen az igazi vásárlátogató egri bikavérrel, vagy gyöngyösi aranyló rizlinggel öblíti le és közben magában, vagy félhangosan dícsérő szavakat mormol a gyomrok teljes kielégítésére alapított Heves megyei vállalat vezetői felé. Hát még, ha olyan bécsiszeletet eszik, amelyiknek egyik vége szinte Hatvannál lóg le a tányérról, a másik végét pedig Gyöngyösön tűzködik fel a villára.

Most, hogy jóllaktunk, igyekezzünk venni is valamit, mert bizony, fogy az áru, sokat vesznek a hatvaniak, turaiak, pétervásáriak, nagygombosiak és a környező falvak lakói. A legkedvesebb látvány egy bácsi, egyik kezében vasaló, a másikban egy kalitkában papagáj Az embernek szinte az az érzése támad, hogyha útközben a papagáj

...Az ember sohasem tudja, honnan, mikor és ki süti el dobhártyája mellett a frissen vett riasztópisztolyt.

Kacsalábon forgó vár alatt elragadtatott arcú csöppségek keringenek.

összegyűrődik, hát odahaza a vadonatúj vasalóval kivasalja...

A szabadszínpadon most színpompás szüreti felvonulás résztvevői járják a táncot, magasra emelik a szőlőfürtöket, fiatalok, öregek ropják a csárdást, a zenészek húzzák a talpalávalót és ha nem látnánk, hogy Aida, a cirkusz bölcs elefántja filozófushoz illő nyugalommal jár körbe a vásáron, oldalán a krétával odakanyarított felirattal: *„Utolsó díszelőadás 4 órakor"* ...nos, akkor szavunkra mondjuk, azt hinnénk, hogy még legalább két hétig tart ez a bőséges, boldog, vidám vásár... De így, hogy látjuk mindenki rakosgat, készülődik, a lacikonyhán elfojtják a parazsat és ott elöl szedik lefelé a táblákat... hát.. mi is befejezzük közvetítésünket. Kedves olvasóink, a viszontlátásra!

Szöveg: Vajda
Rajz: Kasso

